

само ЕДНА
НОЩ

Симона Арнщед

Превод от английски Гергана Дечева

У

ЕГМОНТ



Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *En Enda Nat*

Copyright © 2014 by Simona Ahrstedt

First Published by Forum Bokförlag, Sweden

Published by arranegent with Nordin Agency AB, Sweden

All rights reserved

Превод Гергана Дечева

Редактор Русанка Одринска

Коректор Нора Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1727-0

САМО ЕДНА НОЩ

Тя повдигна вежда и за миг му заприлича на почтена, но крайно любопитна учителка. Косата ѝ, пак вдигната на кокче, и консервативната ѝ блуза само допълваха впечатлението, което създаваше в този момент.

– Рисков инвеститор с морал? – Гласът ѝ беше натежал от скептицизъм.

– Зависи на кого ще зададеш този въпрос – отвърна той саркастично.

– А ако го задам на теб? – Погледна го в очите и той си позволи да бъде пронизан от ясения ѝ чист поглед.

– С нищо не съм по-добър от останалите, но и с нищо не съм по-лош. И „Хамар Капитъл“ никога не е правила пари от оръжия, петрол или цигари – добави той, почти засрамен от факта, че така силно искаше да го разбере, та след време да може да си спомни и нещо хубаво за него, а не само предателството му.

– Разбирам – каза тя, без да мигне, без да се усмихне.

Господи, колко силно я желаше, когато беше такава. Сдържана. Съсредоточена. И любопитна. Искане да освободи кожата ѝ от хладния лен и скъпото бельо, да я целува, да я оближе, да я хапе, докато кожата ѝ пламне. Спомни си всяко едно усещане, когато беше в нея – топла коприна, изпъната и пулсираща, предразполагаща и в същото време изискваща и поддаваща се.

За миг забрави за какво говореха, беше отплувал така далеч.

– Дейвид Хамар? – викна непознат глас.

Дейвид откъсна поглед от очите ѝ обърна лице към мъжа, който вървеше към тях. Беше просто познат. Дейвид стана здрависа се и си размениха любезности. С пе-

риферното си зрение забеляза, че Наталия също стана от пейката. С бързи крачки се бе отправила към едно отдалечено кошче да изхвърли хартията от хотдога си.

– Не искаш да те виждат с мен – отбеляза той, когато тя се върна, малко след като мъжът си бе заминал, и пак седнаха на пейката.

– Съжалявам, но истината е, че не знам какво е това между нас – каза направо тя. Дейвид се запита дали Наталия бе лъгала някога в живота си. – И съм в средата на сделка. Огромна сделка, която ще се отрази на „Инвестум“ и на цялото ми бъдеще. Баща ми няма да е щастлив, ако ни виждат заедно.

– Разбирам.

– Всъщност всичко е пълна лудница – продължи тя. – Опитвах се да предупредя баща ми вече няколко пъти.

Отне му време, докато разбере какво му говореше. Тя се опитваше да сподели нещо с него. Мамка му, не биваше да води този разговор.

– Не бива да ми казваш тези неща! – Тонът му беше рязък и суров.

Тя се сепна и прехапа устни.

– Знам, но ти ми каза, че не би постъпил непочтено и знам, че мога да ти се доверя.

Това беше толкова опасно! Не искаше да го мрази повече от необходимото. После щеше да е неизбежно, но все още не. Не искаше да чуе нейните тайни, за които по-късно щеше да мисли, че е използвал срещу баща ѝ и компанията му.

Вече знаеше всичко, което му беше необходимо.

– Става късно – каза той, леко измъквайки се от опас-

САМО ЕДНА НОЩ

ната територия. Бяха говорили доста време. Слънцето нежно докосваше с лъчите си покривите на сградите, а през по-голямата част от предишната нощ тя не бе спала, бе останала будна. С него. – Вероятно си уморена.

– Не – отвърна Наталия и решително вдигна брадичка. – Не съм уморена. Дали мисля, че не е добре да ни виждат заедно? Да, така е. Но искам да бъда с теб. – Погледна го с огромните си очи, приличащи на разтопено злато. Кожата ѝ беше толкова бяла. Като внимателно полиран мрамор. – Тази вечер.

Това беше умопомрачително. Думите ѝ потънаха в съзнанието му и тялото му се наелектризира от очакване. Той вдигна ръка и я сложи на крака ѝ, погали бедрото ѝ и тя потръпна. Разбираше страха ѝ да я видят с него. Когато това свършеше (а то трябваше да свърши, защото всичко друго би било пълна лудост), за нея щеше да е по-добре, ако никой не ги бе виждал заедно.

Но... Исусе... Само допирът до нея през тънката материя на роклята ѝ разбуждаше цялото му тяло. *Още веднъж. Само още една нощ. Какво значение има дали е било веднъж или два пъти?* – нашепваше съзнанието му. И Дейвид не можеше да измисли нито една причина да каже „не“, да отнеме и на двамата това, за което очевидно копнееха толкова силно.

– Къде искаш да отидем? – попита той. Щеше да го направи наистина хубаво, за да я накара да не съжالياва за нищо.

– У дома вече нямам никакви презервативи. Нямам и храна, а чистачката ми идва утре рано сутринта. Така че моят апартамент не е за предпочитане. – Тя се изчерви и

веднага му стана ясно, че не бе свикнала да уточнява подобни подробности. Въпреки това тя изправи рамене и го погледа в очите. Смела жена.

„Хамар Капитъл“ имаха стая за гости в сградата на компанията, с хладилник, зареден с основни неща и тераса на покрива с гледка към целия град, за която се полагаха изключителни грижи. Можеха да отидат там, но офисът му бе отрупан с планове как да завземат фирмата на баща ѝ, така че...

– Можем да отидем у дома – каза бавно Дейвид и напълно изненада себе си. Домът му бе лично пространство. Рядко водеше жени там. Дори не можеше да си спомни последния път, когато го бе правил. Не обичаше да допуска хората толкова близо до себе си. Предпочиташе *той* да е този, който трябва да стане и да си тръгне. Никога не правеше купони в дома си, не канеше колеги и беше категорично затворен за медиите. *Дори Майкъл* не беше ходил там. Това беше само негово място. Но не можеше да заведе Наталия в „Гранд Хотел“ по редица причини и най-важната беше, че му се струваше напълно... *погрешно*. – Ще спрем някъде по пътя и ще купя всичко, от което се нуждаем.

Тя кимна и се изправи.

– Е, решено тогава – каза и стисна чантата си. Той искаше да ѝ подаде ръка, да вървят с преплетени пръсти, да я целуне и да ѝ каже, че ще се погрижи добре за нея тази вечер. Вместо това вдигна ръка и спря такси, напълно наясно, че каквото и да направеше през оставащото време, то нямаше да компенсира нищо от това, което щеше да се изсипе съвсем скоро. Пропъди мисълта и ѝ отвори врата-

САМО ЕДНА НОЩ

та на таксито. Наталия грешеше за него. Когато ставаше въпрос за нещо, което искаше, той нямаше абсолютно никакви скрупули. И никакви колебания.